USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. S.**, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2018, č. j. OAM-435/ZA-ZA02-K03-PD1-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019, č. j. 13 Az 18/2018 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2018, č. j. OAM-435/ZA-ZA02-K03-PD1-2015, podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neprodloužil žalobci doplňkovou ochranu. Ta mu byla původně udělena ve smyslu § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-435/ZA-ZA02-2015, neboť v jihovýchodní části Ukrajiny nebyla v průběhu roku 2015 příznivá bezpečnostní situace a v místě bydliště žalobce (v obci B. v Chersonské oblasti) nebylo možné vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 28. 11. 2019, č. j 13 Az 18/2018 - 28, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany. Shodně s žalovaným totiž dospěl k závěru, že od vydání rozhodnutí o přiznání doplňkové ochrany se bezpečnostní situace na Ukrajině podstatně zlepšila a prodloužení doplňkové ochrany již není potřeba. Bezpečnostní a politická situace na Ukrajině se totiž v letech 2015 a 2016 stabilizovala, což platilo i v roce 2017. Bezpečnostní incidenty se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku a v jiných regionech než v Doněcké a Luhanské oblasti k bezpečnostním incidentům nedocházelo. Chersonská

oblast, z níž žalobce pochází, je pod kontrolou ukrajinské centrální vlády a k omezeným a zcela ojedinělým bezpečnostním incidentům docházelo pouze na hranici s Krymským poloostrovem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] V kasační stížnosti a jejím doplnění, kterými žalobce (dále jen „stěžovatel“) tento rozsudek městského soudu napadl, se poukazuje na jeho nepřezkoumatelnost, nezákonnost a vady řízení, neboť existují skutkové důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, přičemž městský soud se těmito důvody dostatečně nezabýval.

[4] Stěžovatel předně namítá, že městský soud se vůbec nezabýval jeho námitkou pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině branců. Stěžovatel se domnívá, že v důsledku hrozby možného nedobrovolného nástupu do armády je příslušníkem této sociální skupiny, v důsledku čehož mu hrozí vážná újma ze strany opozičních vojenských sil, které ukrajinská armáda není schopná předcházet. Dále uvádí, že na východě Ukrajiny dochází v průběhu bojů k páchání válečných zločinů, čehož se nechce účastnit.

[5] Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že bezpečností situace na Ukrajině se od roku 2015 výrazně zlepšila. Naopak má za to, že na přelomu let 2016 a 2017 se výrazně zhoršila. Žalovanému přitom vytýká, že z relevantních zpráv zohlednil pouze ty části, který svědčí v jeho neprospěch. Připomíná, že v bojích na východě Ukrajiny běžně umírají civilisté, přičemž celkový počet obětí konfliktu se pohybuje již v řádu tisíců.

[6] Závěrem stěžovatel uvádí, že v případě neprodloužení doplňkové ochrany by musel Českou republiku opustit, jelikož nemá k dispozici žádné jiné nástroje, jak svůj pobyt legalizovat. Nucené vycestování by přitom podle jeho názoru nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého i rodinného života, což městský soud ve svém rozsudku vůbec nezohlednil. Stěžovatel mluví plynně česky, v České republice dlouhodobě podniká a má zde vytvořeny rozsáhlé vazby. Nucené vycestování by jeho dosavadní snahy o začlenění do společnosti zcela zhatilo.

[7] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Uvádí, že se žádostí stěžovatele i jeho následnými námitkami důkladně zabýval, přičemž trvá na správnosti jím vydaného rozhodnutí. Konflikt na východě Ukrajiny je totiž zakonzervován již jen do některých oblastí Ukrajiny, přičemž k bezpečnostním incidentům dochází pouze na linii dotyku, která se však nenachází v blízkosti oblasti, v níž stěžovatel bydlel. Samotná skutečnost, že na území domovského státu stěžovatele dochází k vojenskému konfliktu, není důvodem pro udělení azylu. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany přitom není ani hrozba odvodu za účelem splnění branné povinnosti. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele", který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2016 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, kdy Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Nejvyšší správní soud však neshledal, že by se městský soud dopustil zásadního pochybení nebo že by se při rozhodování v dané věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[11] K námitce stěžovatele o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se řádně zabýval všemi žalobními body, jedná se o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatečné odůvodnění, z něhož je zcela zřejmé, proč v posuzované věci nebylo shledáno splnění zákonných podmínek pro prodloužení doplňkové ochrany. Namítal-li stěžovatel, že městský soud se nezabýval hrozbou jeho odvodu do armády, je nutné připomenout, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil ve své žalobě. Totéž platí i o námitce stěžovatele ohledně zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel tuto námitku v řízení před městským soudem nevznesl a vzhledem k tomu, že neprodloužení doplňkové ochrany udělené podle § 14a zákona o azylu zpravidla nezakládá nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života, nebylo nezbytné, aby se touto otázkou městský soud zabýval z úřední povinnosti, když ze spisu nevyplývaly okolnosti, které by v případě stěžovatele svědčily o takovém zásahu. Uvedenými dvěma námitkami, které byly poprvé uplatněny až v kasační stížnosti, se pak podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud, když z ničeho nevyplývá, že by tak musel učinit z úřední povinnosti.

[12] Nejvyšší správní soud dále nemůže přisvědčit námitce stěžovatele ohledně nedostatečného či nesprávného posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině. Ze zpráv, které žalovaný v řízení obstaral, jednoznačně vyplývá, že konflikt je v současné době omezen pouze na tzv. linii dotyku mezi separatistickými samozvanými republikami (Doněckou a Luhanskou) a zbytkem Ukrajiny. Tyto zprávy přitom rozhodně nelze považovat za zavádějící, zastaralé či nedostatečné. Na závěry, které z nich žalovaný učinil, pak nelze nahlížet jako na jednostranné. Tyto závěry přitom věcně nezpochybňují ani pasáže zpráv obsažených ve správním spise, na něž stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje. Žalovaný v žádném případě nepopírá, že v některých částech Ukrajiny dochází k porušování příměří a ke zraněním, úmrtím či vězněním civilního obyvatelstva, nicméně poukazuje na to, že k tomu dochází jen v separatistických územích a v blízkosti linie dotyku. Ani stěžovatelem citované pasáže zpráv vybraných organizací nevypovídají o tom, že konflikt zasahuje širší území, než uvádí žalovaný. Závěry žalovaného jsou přitom v souladu i s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu zabývající se aktuální situací na Ukrajině (např. usnesení ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 410/2018 - 38, ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 Azs 412/2018 - 28, ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 Azs 456/2019 - 30, a mnohá další).

IV. Závěr a náklady řízení

[9] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a městský soud se v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, který je v judikatuře vyjádřen. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnosti byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu